

Joana stála na chodníku před domovními dveřmi pečlivě udržované budovy a s neskrývaným pocitem štěstí si ji prohlížela. Zatímco v jedné ruce svírala rukojeť velkého kufru, v druhé jí plápolaly několikery šaty zavěšené na ramínkách. Byla sobota, krátce po poledni a postarší řidič dodávky, který ji jen před pár minutami přivezl, vyložil poslední krabice s jejími věcmi a s hlasitým oddychnutím bouchl dveřmi vozu.

„Co v těch krabicích, proboha, máte?“ zeptal se malinko štiplavým tónem, ale současně se na Joanu spiklenecky pousmál. „To víte, ženská,“ oplatila mu úsměv Joana. „Vynoste mi to, prosím, do prvního patra, byt 1B.“ Poděkovala, a zatímco muž s jednou z krabic v náručí zmizel během chvíle ve vchodu domu, ona si ještě stále ze stejného místa zasněně prohlížela svůj nový domov.

Bylo to prostě neskutečné. Přesně takhle si své bydlení vždy představovala. Londýnské předměstí Hampstead, poklidná čtvrť s nádechem anglického venkova, dostatečně prostorná, ani ne moc klidná, ale ani nikterak rušná. A k tomu tenhle kouzelný dům jen se čtyřmi nájemními byty a s malou tavernou v přízemí. Co víc by si ještě od vlastního bydlení mohla přát? Snad jen výše nájmu jí malinko kazila celkový dojem, a nebýt rodičů, nikdy by si svůj první samostatný domov takhle nezařídila.

Z poklidného rozjímání ji přerušil pištivý ženský hlas za jejími zády.

„Ahoj, Joano,“ uslyšela, a jen co se stačila otočit, tak těsně před ní stála mladá, opálená tmavovláška s pečlivě upravenými vlasy, radostně poskakovala na místě a přátelsky se na ni usmívala.

„Camillo,“ vykřikla se stejně neskrývanou radostí Joana, odložila šaty, které držela v ruce, Camilla rozhodla rukama a obě ženy se objaly. „Tak už jsi tady, já tomu pořád nemůžu uvěřit, budeme bydlet ve stejném domě,“ kvílela Camilla radostí pořád tím stejně pištivým hlasem. „Jak už je to dlouho, sedm osm let, co jsme se neviděly? Pojď, pomůžu ti s věcmi do tvého nového bytu. A dnes večer, až se trochu zabydlíš a něco vybalíš, musíme spolu posedět, máme si toho strašně moc co říct. Jsem na tebe ohromně zvědavá.“

Camilla energicky zvedla z chodníku jeden z kufrů a společně vykročily směrem ke vchodovým dveřím domu. Na schodech minuly Joanina řidiče, který se vracel pro jednu z posledních krabic, a jen o pár chvil později už obě stály před dveřmi Joanina bytu. „Ať tu najdeš opravdový domov,“ popřála Camilla s úsměvem Joaně, položila kufr na zem, otočila se k odchodu, a po pár krocích domovní chodbou zavrtěla zadkem a opět tím stále stejně pištivým hlasem vyjekla: „Gigi ví, Gigi ví, Gigi na vše odpoví.“

Joana se rozesmála. Camillin pokřik ze školy. Ta holka je pořád stejně ztřeštěná, jako když jsme byly na střední. Vzpomněla si na Camillinu bezstarostnost a bláznivé chování z dob střední školy Harrow School, pak už ale otevřela dveře a vešla do svého nového domova. Na chvíli se zastavila v úzké chodbě a povzddechla si nad množstvím přeplněných krabic. „Tak jo, hurá do práce,“ přemlouvala se dlouhou chvíli hlasitým povzbuzováním.

Snad slabou hodinku vybalovala své věci a oblečení a s ženskou pečlivostí je rozmísťovala po poloprázdném bytě i do skříní, když uslyšela rázné klepání od vchodových dveří.

„Camillo? Pojď dovnitř,“ zavolala směrem ke dveřím v přesvědčení, že za dveřmi bytu nemůže být někdo jiný. Dveře nikdo neotevřel a klepání se ozvalo podruhé. Joana prošla chodbou a otevřela je. Před nimi stál mladý pár. Byl jí trochu povědomý, ale nejspíše se jí to pouze zdálo. Muž se ženou, zaklínění rukama jeden do druhého, se na ni vřele usmívali. Na první pohled působili bezstarostně a dojmem, jako by si oba užívali života i jeden druhého. Stylově oblečení, účesy a střih podle nejnovějšího trendu a s výrazným tetováním paží vypadali jako nějaké rockové hvězdy.

„Ahoj. Já jsem David, a tohle je Zoe,“ pozdravil ji stále se usmívající muž. „Jen jsme tě přišli pozdravit. Bydlíme tady, hned vedle tebe. Asi se budeme potkávat častěji.“ David zvedl ruku a ukázal směrem k vedlejšímu bytu.

„Ahoj, Joana,“ pokynula jim a potřásla rukou opírajíce se přitom o dveře bytu.

„Páni, ty máš ale věci, proč si někoho nenajmeš, aby ti byt zařídili na klíč?“ hodila Zoe hlavou směrem k hromadě oblečení a několika přeplněným krabicím v chodbě Joanina bytu.

„Řekněme, že mám dost omezený finanční rozpočet,“ odpověděla pohotově a pravdivě Joana, trochu nevěřicně se na Zoe podívala a přitom si nemohla nevšimnout jejího posměšného úšklebku ve tváři.

„Tak jo, nebudeme tě zdržovat. Kdybys něco potřebovala, stačí se zastavit,“ usmál se hned vzápětí David, aniž by tušil, jak nepříjemnou situaci svými slovy právě přerušil.

„Díky, ahoj.“ Joana zabouchla dveře svého bytu a trochu navztekaně se posadila do opuštěného křesla stojícího uprostřed prázdného obývacího pokoje. Co si ta holka vůbec myslí? Dobře, tak jsou oba za vodou, ale takhle povýšené chování? To mi to tu v novém pěkně začíná, pomyslela si, zvedla se z křesla a znovu se vrátila ke svým přeplněným krabicím.

Čas strávený vybalováním, skládáním a přenášením věcí z místa na místo Joaně rychle utíkal. Za okny se už před notnou dobou setmělo a z ulice do bytu prosvítalo jen pár paprsků světla vyzařujícího z lampy na rohu ulice. Pro dnešek stačí, rozhodla se Joana, stojíce u velkého okna a pozorující ospalý ruch ulice před domem. Je tu vážně klid. To místo je skvělé, pomyslela si.

„Tadaááá.“ Rozletěly se hned nato dveře bytu a v nich stála Camilla. V jedné ruce držela láhev šampaňského a druhou jen tak bezděčně máchala před sebou.

„Pojď dál,“ přivítala ji Joana, uklidila ze stolu jednu z nevybalených krabic, z kuchyně přinesla dvě sklenky a mísu s ořechy a obě se posadily každá do jednoho z křesel.

„Tak na šťastné shledání,“ pronesla Camilla významným tónem a s neskrývanou radostí. Otevřela láhev šampaňského, nalila jen po dně do dvou sklenic, obě si přitukly a připily si.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit, je to fakt skvělé. Bůh žehnej sociálním sítím,“ kvílela Camilla, žoviálně pozvedla svou sklenici se šampaňským a znovu si jen trochu usrkla.

„To je fakt. Nebýt mého inzerátu na Marketplace, nikdy bych se o tomhle bytě nedozvěděla. A víš, jak nevěřicně jsem koukala do telefonu, když ses mi do Messengeru ozvala ty, že o něčem víš?“ Vzpomněla si Joana na chvíli, kdy se jí na inzerát ozvala skoro zapomenutá kamarádka ze střední. „Jak dlouho jsme se neviděly, Camillo?“

„Z Harrow School jsem odešla ve třetím ročníku, když jsme se s rodiči přestěhovali na venkov. Takže to máme?“ Camilla se krátce zamyslela, usrkla šampaňského a dodala: „Přes osm let.“

„No vidíš, a ty mi připadáš úplně stejná jako tenkrát. Pořád krásná, usměvavá, bezstarostná a ztřeštěná Camilla. Tak, jak si ji pamatuji,“ zavzpomínala Joana a zvědavě pokračovala: „Co vlastně děláš za práci? A nějaký chlap, rodina v tvých plánech a tak?“

Camilla skoro vyprskla smíchy. „Já a chlapi? Jedna velká tragédie za druhou. Jsem single a teď to neřeším.“ Položila svou sklenici na stůl a dolila si z poloprázdné láhve. „Ale job mám naprosto úžasnej. Vždycky jsem o něčem takovém snila. Dělán pro jednu z největších cestovních kanceláří tady v Londýně. Mám na starosti VIP klienty z celé Anglie. Nevěřila bys, jak zajímavé lidi člověk při té práci pozná.“

Joana pokývala hlavou na znamení souhlasu. Chvilí bylo úplné ticho a obě si jen užívaly vzájemné přítomnosti. „No tak jo, tak pověz, co ty?“ nevydržela Camilla dlouho mlčet a její touha vědět o dávné kamarádce něco víc zvítězila. Joana vstala od stolu a na krátkou chvíli se vzdálila z místnosti, aby se hned vzápětí vrátila se svým pracovním laptopem. Položila ho na stůl a na klávesnici rychle vyfukala několik písmen. Na monitoru se objevila úvodní stránka známého londýnského deníku NewsNow.

„Tak tohle bude od příštího týdne můj první job. Redaktorka v rubrice Lifestyle,“ ukázala Joana na monitor a v její tváři se objevil výraz uspokojení.

„To zírám. Budeš taková londýnská Carrie Bradshaw ze seriálu Sex and the City,“ vyjekla Camilla. Obě se začaly hlasitě smát.

„No, to asi úplně ne,“ vykoktala ze sebe smíchy Joana, myší na monitoru přejela k jedné ze záložek webové stránky a dvakrát rychle klikla. „Ten vlevo, to je Matt.“ Ukázala prstem na mladého pohledného muže na fotografii. „Jsme spolu necelý rok, dělám ve stejné redakci, v rubrice sport.“

„Tedy! Fešák. Takže protekce?“ rýpla si do Joany spíše ve vtipu Camilla.

Joana zakroutila hlavou. „Když zjistil, že se hlásím do stejné redakce, dva dny se mnou nemluvil. A nechtěl vědět, jak se rozčiloval, když mě přijali. Poznali jsme se na novinářském workshopu. A to, že budeme v jedné redakci? Kdo ví, možná osud.“

„Musíš mi ho brzy ukázat. Jsem na něj vážně zvědavá,“ mrkla Camilla směrem k Joaně a dodala: „Ať vám to vydrží.“

Duc. Duc. Duc, duc. Ozvala se v tu chvíli nepřilíš hlasitě hudba, která vycházela z vedlejšího bytu. Obě ženy se na sebe podívaly. „No jo, naše internetové celebrity.“ Camilla mávla rukou.

„Celebrity?“ nechápala Joana.

„Jasně. Ty ani nevíš, vedle koho bydlíš?“

„Ale ano, David se Zoe se tu dnes odpoledne zastavili.“ Joana ještě stále netušila, kam Camilla směřuje. Ta zapnula svůj mobilní telefon, hbitě přejela jedním prstem po displeji a v aplikaci Instagram vyhledala jeden z profilů. „Vždyť oni jsou Fire and Ice.“ Otočila displej na Joanu.

„Bingo. Já jsem si říkala, že jsou mi nějakí povědomí. Tak to je neskutečné,“ došlo Joaně vzápětí a v jejím hlase bylo patrné mírné vzrušení. „Jsou dobří. A mají neskutečných 20 milionů sledujících,“ pokračovala nadšeně.

„No jasně, a kdybys tušila, jak královsky je to živí. Žijí jako skutečné celebrity,“ přikyvovala Camilla. „Budeš je, slečno Carry, muset pro tvou lifestyle rubriku vyzpovídat.“ Obě se zároveň rozesmály. Ještě chvíli seděly a vyprávěly si o svých životech, vzpomínaly na společná léta na Harrow School a upíjely Camillino šampaňské. Večer rychle utíkal, láhev byla záhy prázdná a Camilla se zrovna zvedala k odchodu, když někdo zaklepal na dveře bytu.

„Kolik je hodin?“ podívala se Joana nečekané návštěvě a tázavě pohlédla směrem k Camille.

„Chvilí po deváté.“ Joana vstala ze svého křesla a překvapena pozdní návštěvou šla otevřít.

V chodbě stál pan Davis, malý obtloustlý a plešatý postarší majitel bytového domu, který bydlel ve velkém bytě v přízemí. Dýchal zhluboka, jako by právě uběhl půlmaraton.

„Promiňte. Uf, ty schody mě jednou zničí.“ Joana se na něj chápavě pousmála. Pan Davis se ještě dvakrát zhluboka nadechl, a až když si otřel opocené čelo, tak pokračoval: „Nerad ruším takhle večer, jen vám tady ještě nesu zbylé dokumenty k nájemní smlouvě.“ Natáhl ruku směrem k Joaně, podal jí složku s několika listy, a když si je vzala, otočil se k odchodu. „Ať se vám tu líbí.“

„Děkuji, pane Davisi, na shledanou.“

„Málem bych zapomněl,“ zastavil se muž po pár krocích chodbou a vrátil se zpět před Joaniny dveře. „Zítra přes den přijede firma vyměnit podlahu a zkompletovat poslední nábytek v tom zadním pokoji, tak tam, prosím, zatím nic nestěhujte.“

„Dobře, to bude skvělé,“ rozloučila se s malinko provinilým pocitem Joana, když pochopila, o kterém pokoji pan Davis mluvil. „Tak to odtud budu muset zase všechno vynosit,“ prohodila potichu a jen tak pro sebe.

Netrvalo dlouho a rozloučila se i s Camillou. Pak už zůstala ve svém novém bytě sama.

První večer, první noc a zítra první krásné ráno v tomhle úžasném prostoru. Usmívala se. Jen ještě znovu vyklidit ten zadní pokoj, uvědomila si, a jen neochotně se pustila do dalšího nekonečného přenášení krabic a nábytku. To, co dlouhý den stěhovala tam, musela zase odnášet a uložit na jiné místo.

Jak se tak, už nějakou chvíli, ploužila unaveně s věcmi bytem, všimla si, že ve dveřích pokoje stále dokola nohama škobrtá o uvolněný dřevěný práh. Pokaždé, když na něj stoupla, tak se na jedné straně mírně nadzvedl. Zdálo se, jako by ani k podlaze nepřiléhal. Zítra to snad řemeslníci opraví, pomyslela si. Ale co tam, ksakru, překáží? Ten uvolněný práh ji až nepochopitelně rozčiloval. Zkusila ho nadzvednout, ale zkřížil se jí ve dveřích pár centimetrů od země. Nahlédla pod něj. Nějaké smetí, napadalo ji, a jednou rukou sáhla pod práh. Chuchvalec prachu a pár zrněk písku. A nějaké noviny, nebo listy papíru, nebo co by to mohlo být?

Starý, zaprášený sešit. Vytáhla jej a práh usadila zpět na své místo. No, prosím, a je po škobrtání. Spokojeně se pochválila. Tak jaký poklad jsem to objevila? Otřela prach z desek sešitu a možná tak na sedmé, osmé stránce jej otevřela. To je deník, uvědomila si, když v rychlosti přečetla první řádky ručně psaného, úhledného textu. Zběžně prolistovala pár dalších stránek, deník zavřela a odložila. No tak mám alespoň před spaním co číst. A vůbec, pro dnešek už stěhování bylo dost, jdu do sprchy a pak hurá do postele, rozhodla se.

O půl hodiny později už unavená, ale šťastná ulehala do své velké, měkounké postele, rozsvítila malou stolní lampičku a otevřela první stranu nalezeného deníku. Začala číst.

Deník – část první

Srpen

Ahoj mami.

Píšu ti tam nahoru do nebe a vím, že se na mě shora díváš. Dnes je to přesně rok, co jsi nám odešla. A já právě dnes začínám psát tenhle deník. Tak začnu pár řádky, které patří jen a jen tobě.

Vždycky jsi mi říkala, že člověk se má radovat z maličkostí a být vděčný za to, co má. A taky, že život mám brát takový, jaký je, a i to špatné, co nám přináší, přijmout s pokorou a přes to zlé se s úsměvem přenést. Už jsi mi ale neřekla, jak těžké to někdy může být.

Chybíš nám, mami. Ani nevíš, jak moc to stále bolí. Ten rok bez tebe byl nesnesitelný a nebylo dne, kdy bych na tebe nemyslela. Táta, ten se s tebou asi nikdy nerozloučí. Pořád ho vidím, jak čeká, až se otevrou dveře od pokoje a v nich budeš stát ty. Zlý sen skončí, my se probudíme do slunného dne a budeme žít jako dřív. Jenže ten den nepřijde, i když si to tisíckrát budu přát. A mně tak nezbyvá, než tu krutou skutečnost už jednou provždy přijmout. I když je to těžké, bolí to, a prázdnota v mém srdci jen tak nezmizí.

Přijímám to.

S láskou k tobě a s pokorou k Bohu. Věřím, že on tě tam nahoře přijal. Ještě něco ti musím napsat, mami. Je to jedna z mála věcí, která za poslední rok trochu rozzářila tátovu tvář. A mě dodala alespoň na chvíli pocit, že život za to stojí. Víím, že bys na mě byla nekonečně pyšná.

Imperial College London, fakulta lékařství.

Ano, mami, když Bůh dá, snad jednou budu lékařkou. A co víc, dokonce mám stipendium. Bez něj bychom to s tátou jen stěží zvládli. Tak už příští měsíc začnu novou životní pouť. Studium medicíny, tak, jak jsem si už od patnácti přála. Vidím tě, mami, jak se tam nahoře na mě usmíváš. A já ti právě teď tvůj úsměv vracím.

Josh, mami, ten je pořád stejný, jako když jsem vám ho s tátou poprvé představila. A já ho pořád stejně miluji. Věřím, že nám to vydrží. To on mi v těch nejtěžších chvílích dokázal být oporou a vlastně ani nevím, jestli bych to bez něj sama s tátou zvládla. Dokážu si představit život s ním. Jednou. Po studiích založit rodinu a mít s ním třeba i tři děti.

Vzpomínám, jak jsi mi mnohokrát vyprávěla, že mezi lidmi žijí andělé. Ne ty z nebes, ale ty pozemští. Skuteční lidé, kteří nás ostatní činí lepšími. Nejspíš už rozumím, co jsi mi tím chtěla říct. Lidskost, láska a pokora. To je posláním člověka tady na té pozemské pouti.

Taky jsi mi říkala, že můžu dosáhnout všeho, co si jen budu přát. Že stačí věřit, jít za svým snem a po cestě to nevzdat. Dnes nevím, jestli je to možné. Kolikrát jsem věřila, doufala, i se modlila k Bohu za tvé uzdravení. Představovala jsem si, jak tu prokletou nemoc porazíš. Nestalo se. Zvítězila ona. Život jde dál. Dobrá, dnes zkusím věřit podruhé. Víím, jakým člověkem chci v životě být. A věřím, že toho můžu dosáhnout.

A teď už dost! Musím zase začít žít.

S láskou navždy,
tvoje G.

Právě dočtené řádky úhledného textu nutily Joanu k zamyšlení. Na chvíli odložila deník a bezděčně se zahleděla na světelné obrazce vytvořené pouliční lampou na stropě místnosti. Kolik té neznámé s iniciály G mohlo být? Imperial College, čekal ji první ročník? Takže nanejvýš dvacet let, domyslela si. A jak stará může být dnes? Těžko hádat. Bůh ví, jak dlouho tam ten deník mohl být zapadlý. Ale stejně, dost smutný příběh, hned na prvních stranách. A taky trochu...
Joaně únavou padla oční víčka a v ten samý okamžik usnula.